

IGNASI RIERA

entrevista

Es podria resumir dient que és un intel·lectual, encara que potser ell no hi estaria massa d'acord. Ignasi Riera és autor de diversos assaigs i de tres novel·les, de les quals dues han aconseguit un premi. Treballa en el món del llibre i també és un col·laborador habitual a les pàgines de cultura de la premsa de casa nostra.

És un barceloní que ha escollit per viure una d'aquestes ciutats que hom les anomena suburbis de la capital —Cornellà, Baix Llobregat, concretament a les quals ell, junt amb altres, intenta donar unes cames i una cara per caminar.

És membre del Comitè Central del PSUC i Conseller de Cultura de l'Ajuntament de Cornellà.

Estava assegut, tot fumant un "puro", a la terrassa del bar Zurich de Plaça Catalunya. Eren les cinc de la tarda. Escribia unes notes en un paper blanc. Tenia una tassa de cafè, on tan sols hi quedava un cul. Ignasi Riera escriptor, Ignasi Riera polític, Ignasi editor...

No, no, el meu carnet d'identitat posa impressor, perquè el meu pare era impressor. Fou un home amb tota la família dedicada al ram textil i ell, que era un home que no tenia ni estudis primaris, va voler ser impressor. I quan jo li vaig dir que volia estudiar química —encara que després vaig fer altres estudis— em va dir: —Ja vas tacat de tinta i acabaràs treballant en el món del llibre.

Era una mena de maldicció gitana, i en aquest sentit no m'ho he canviat mai. Quan m'han dit professió, no se m'ha acudit mai de canviar-ho.

M'ensenya el seu carnet per corroborar aquesta informació on clarament puc veure... Prof. "Impresor" i a mà esquerra un E. Civil amb una C de "Casado". Ignasi Riera neix a Barcelona el 1940 i resideix des de 1969 a Cornellà, "la meva segona pàtria".

Cornellà és una d'aquestes poblacions perifèriques de Barcelona anomenades ciutat-dormitoris, que en pocs anys passaren de ser un poble a ser una ciutat sense cap mena d'infraestructura, i com diu ell, això provoca tenir... **un teixit social molt desfet i molt desestructurat...** i en aquest sentit ens parla d'una ciutat... **convalescent, la ciutat encara no ha acabat de veure's com és i si és capaç de caminar o no...**

Malgrat això, Ignasi Riera que anà a viure a Cornellà una mica de rebot, en temps de clandestinitat política, s'ha afincat, encara que sense finca, en aquesta ciutat del Baix Llobregat. I ara, al cap de quinze anys, ens diu que per res del món en marxaria.

No sabem si són aquestes circumstàncies o ja ve d'una predestinació; però actualment és considerat un gran expert en la problemàtica de

la immigració a Catalunya i concretament de la complicada situació del Baix Llobregat. Temes sobre els quals té publicats diversos assaigs i també són base central de les seves tres novel·les: "Honorable Mister R" (Premi Andròmina, 1981), "No arrenqueu els geranis" i la darrerament guanyadora del Premi Ramón Llull, 1984 "El rellotge del pont d'Esplugues".

Com és que hi ha aquesta constant de la problemàtica del Baix Llobregat en les teves publicacions?

Sí, perquè on visc. I, mira, cadascú sap perquè escriu. Jo em dedico a altres coses, em considero un intrús en camp de l'escriptura. Aleshores, per a mi, l'escriptura és un mitjà subsidiari. A mi m'interessa allò en què pugui intervenir, les coses que puc realitzar o les coses que puc ajudar a realitzar. I en aquest sentit, és clar que les coses que jo vull realitzar passen una mica al Baix Llobregat, i per això en aquests escrits hi ha reflectida aquesta realitat.

Ara estem a l'entresolat, en la part de dalt del bar. A fora hi havia massa xivarri. Les seves mans subjecten ben fort uns copa de conyac. Va contestant les meves preguntes sense interrupció. Té ganes d'explicar moltes coses i que totes quedin clares. Beu una mica i ens fa un petit comentari sobre la veguda, en el qual deixa anar, així de cua, que ell es titula un "alcohòlic anònim".

Es toca el seu punt, quan se li planteja la pregunta... la normalització del català dona bases als immigrants per introduir-se? i ràpidament respon amb una afirmació clara i com a prèvia aclaració... **a Catalunya avui en dia ja no hi ha immigració, excepte el cas dels negres del Maresme, és a dir, que la immigració va ser un fenomen històric dels anys seixanta. En aquest moment hi ha ciutadans més ben assentats o més malament. Però res més.**

D'acord. Tenint present aquesta esmena, la normalització del català com queda?.

Mira, la catalanització és un element més important que no sembla. L'assimilació an-

tropològica, l'assimilació de maneres de fer, ja s'ha fet. La gent ja demana pa amb tomàquet i sopa calenta i participa a les festes populars, però en canvi, falta un segon element que és arribar a ser capaços de formular en català tota aquesta pròpia activitat cultural; i en aquest sentit és feina dels poders públics d'accelerar aquesta catalanització.

JO NO CREC QUE L'AVUI ES PUGUI CONSIDERAR UN DIARI"

I davant d'aquesta problemàtica, com veu la situació de la cultura catalana un personatge que tot el seu treball s'engloba dins la cultura? Té un pes fort dins la societat?

No. N'hi ha prou en veure que aquesta cultura catalana en llengua catalana no aconsegueix ni aguantar un diari; excepta el Punt-Diari de Girona, ja que no crec que l'Avui es pugui considerar un diari... és una cultura que encara pesa relativament poc i és una cultura que encara viu molt preocupada pel que diran a Madrid... s'ha de treure del damunt un cert complex d'inferioritat i sobretot ha de convèncer un sector de la burgesia catalana que, ja que vota a favor de partits nacionalistes, que també treballi a favor d'una cultura nacional.

Ara, darrerament, han sortit algunes opinions d'assagistes catalans dient que la cultura catalana ja és morta i que tan sols parla d'ella mateixa; practicament allò que s'anomena l'art de mirar-se el melic...

... sí, però això tampoc no és l'alternativa. És allò d'aquella

gent que agafat l'ona de l'enfonsament del Titànic. Es una "collonada" perfecta i ha intentat de teoritzar aquesta "collonada". Però tant de bo que darrera de tota aquesta gent, com en Ramoneda, Eugeni Trias i companyia, hi hagués un reviscolament de la cultura catalana.

En mig d'aquesta cultura, un joc de paraules o d'allusions i parlem d'Ignasi Riera conseller de Cultura de Cornellà, on els diu que té la sensació d'haver predicat un cert dirigisme cultural, encara que transitori. I es justifica dient que la paraula participació es planteja d'una manera massa abstracta... i es diu participem; però això potser és una manera molt "puta" de condemnar-nos a no fer res.

